A°. 1841. N°. 35.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is *f* 5 in de drie maanden. —

ZATURDAG 20 FEBRUARI.

De prijs der Advertentiën is, van *een* tot *vijf* regels *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Buitenlandsche berigten.

RUSLAND en POLEN.

Van de Poolsche grenzen, 4 febr. Reizigers, die onlangs Warschau bezochten, willen er gehoord hebben, dat de troepen die in het koningrijk Polen aangekomen waren, alleen aan infanterie 200,000 man beliepen. Deze opgave mag overdreven zijn; doch zoo veel is zeker, dat langs onze geheele grens niet alleen de gewoonlijk bezette steden, maar ook de kleinere plaatsen, die ter naauwernood steden kunnen worden genoemd en anders geene bezetting hadden, nu talrijk garnizoen hebben. (*S. M.*)

PRUISSEN.

Men schrijft uit Berlijn: Onze *Dieffenbach* heeft reeds elf maal de bloedige genezing van het stamelen door uitsnijding van een gedeelte des tongwortels met het gelukkigste en oogenblikkelijk gevolg bewerkstelligd. Zeven en vijftig nieuwe stotteraars en stamelaars hebben zich reeds ter genezing bij hem aangemeld. (*L. A. Z.*)

— Dezer dagen is in den omtrek van Berlijn een moord gepleegd, die door de omstandigheden welke er mede gepaard gingen weder een bewijs levert van de geheimzinnige regering der Nemesis. Een jong meisje bevond zich, bij erfenis, in het bezit van 300 daalders, die door haren voogd, den dorpsschout beheerd werden. Het meisje kreeg gelegenheid om het geld, op voordeelige wijze, te Berlijn te beleggen. Zij deelt dit haren voogd mede, en na aanvankelijke weigering belooft hij haar het geld te zullen uitbetalen en bepaalt er een termijn voor. Als deze gekomen is, ligt het geld gereed; het gedrag van den schout is echter zoo vreemd en eene groote angst overvalt het meisje. » Als ik met het geld naar de stad ga," roept zij weenend, word ik zeker vermoord: ik verbeeld het mij stellig en kan de gedachte niet verjagen." De voogd antwoordde: » Gij zijt zot! wie zou het dan doen? *Behalve u en mij, weet immers niemand dat gij geld bij u hebt?* Het meisje laat zich geruststellen en gaat. In een bosch gekomen, hetwelk zij regt door moest, voelt zij hare angst met verdubbelde kracht terugkeeren, en daar juist een gensd'arme haar tegemoet rijdt, verzoekt zij hem om te keeren en haar door het bosch te geleiden. De gensd'arme, die met dienstzaken belast is, heeft er geen tijd toe; echter roert hem het bidden van het meisje zoo zeer, dat hij haar ten minste een eind vergezelt. Terwijl hij naast haar voortrijdt, vraagt hij naar de oorzaak harer angst, en het meisje vertelt hem alles, ook de bovengemelde uitdrukking van haar voogd, en voegt er bij: » ik vond dit wel zeer verstandig, maar het heeft mij toch niet gerustgesteld." Intusschen zijn zij bijna aan het einde van het bosch gekomen en de gensd'arme die zich niet langer ophouden mag, neemt afscheid van haar met eenige gerustsellende woorden, en voegt er bij: » Als iemand u iets doen wil, zoo schreeuw slechts regt luide, opdat ik het hoore, dan kom ik u te hulp." — Hij rijdt weg, maar is nog niet ver of hij meent inderdaad een angstgeschrei te hooren. Hij houdt zijn paard in en luistert: het geschrei herhaalt zich! snel keert hij terug, en vindt het meisje vermoord; het hoofd van den romp gescheiden. Voor zoo veel men in zoodanig oogenblik bedaard kan zijn, overlegt hij, wat te doen. Hij herinnert zich naauwkeurig het gesprek dat hij met de ongelukkige had gehouden, en snelt dan met losse teugels naar het dorp. Hij treedt in de woning van den schout, die niet te huis is, doch spoedig na de aankomst van den gensd'arme terugkeert. Hoewel een gensd'arme in de woning van een' schout niets vreemds is, verschrikt deze toch zeer, verbleekt — en blijft in zijn' mantel gehuld staan. De gensd'arme wiens verdenking bij dien aanblik in overtuiging overgaat, verzoekt hem den mantel af te leggen, en als de andere weigert, hardnekkig weigert, vat hij hem half ernstig half schertsende aan; de mantel valt, en een bloedige bijl, een bebloed mes worden zigtbaar. Hierop volgt de bekentenis. De moordenaar werd terstond in hechtenis genomen. (*Dusseld. Zeit.*)

Het *Frankforter Journal* meldt uit Berlijn; Luidens de tegenwoordige bepalingen zal Z. M., wanneer het vrede blijft, ook in het aanstaande voorjaar groote manoeuvres doen houden door het 5de en 6de legerkorps, in Silezië en Posen, en dan eerst de westelijke provinciën bezoeken. De omtrek van Breslau en Liegnitz wordt aangeduid als de plaats waar deze oefeningen zullen geschieden. Naar gezegd wordt, zullen onze regimenten ligte kavallerie, die tot nog toe 600 man telden, met 200 man, elk, versterkt worden. Verder wordt er aan ons ministerie van oorlog veel gesproken van het invoeren eener doelmatiger uniform en wapening bij het geheele leger.

Keulen, 15 febr. Volgens stellige berigten, bij de Keulsche stoomboot-maatschappij ontvangen, hebben zich de ijsdammen tusschen Caub en Bingen, die den 13den 's avonds los geraakt waren, bij de Lurley-rots weder gezet en tot boven de straatwegen gestapeld, zoo dat Oberwesel, Caub, Bacharach enz. overstroomd zijn. Het water had gisteren te Oberwesel eene hoogte van 30 voet 8 duim. — Rijnhoogte 14 voet, 11 duim. (*Köln. Zeit.*)

Keulen, 16 febr. De ijsdammen die zich, volgens de berigten van gisteren, tusschen Lurley en Bacharach gezet hadden, zijn doorgebroken, zoodat er tusschen de met ijs bedekte oevers een doortogt voor vaartuigen is. — Rijn-hoogte, 's middags 3 uur: 18 voet 7 duim.

Kleef, 15 feb. Zeer gelukkig en schier buiten alle verwachting, zijn wij het herhaalde gevaar van den ijsgang te boven; alles is gelukkig voorbij en van het ijs is niets meer te vreezen. (*K. Z.*)

ENGELAND.

Londen, 13 febr. De *Times*, sprekende over de betrekkingen tusschen Engeland en Frankrijk, zegt, onder anderen: Wanneer eene regering, aan het hoofd eener bevolking van 36 millioen menschen, hare land- en zeemagt verdubbelt, haar leger van 280,000 man op 570,000, het getal harer zeelieden van 30,000 op 60,000 brengt, en tot eene buitengewone uitgave van 29 millioen p. st. besluit, dan moet men toch veronderstellen, dat er iets anders dan vrede bedoeld wordt; te meer, wanneer men weet, dat de regering wel bewust is, dat geene mogendheid plan heeft eenen aanval op haar grondgebied te doen. Naburige volken hebben dan volkomen regt te vragen, wat het oogmerk is van zulke buitengewone inspanningen, en wat er bedoeld wordt met het daarstellen eener magt, gereed om ieder oogenblik aan te vallen.

— Een Hollandsch koloniaal nieuw schip *de Regina*, behoorende aan de firma van *Maclaine Watson* en comp., met eenige Engelschen en Hollanders aan boord, onder anderen, drie dames van Boulechem, is den 17den maart 1840 van Batavia, bestemd naar Cowes, gezeild, en is nog niet te regt gekomen. Men heeft geene de minste tijding van dit schip; en er is dus veel vrees, dat het met den storm van den 10den april, welke op en bij Mauritius zoo veel schade aangerigt heeft, vergaan is. (*Morning Herald.*)

Londen, 14 febr. Gisteren is ten hove een groote maaltijd, ter eere van den koning der Belgen, gehouden. Het hof zal denkelijk nog verscheiden weken in deze hoofdstad vertoeven.

Overmorgen moet de zooveel gerucht makende regtszaak van den graaf *Cardigan* in het hoogerhuis dienen.

Het voorstel, om aan lord *Keane* en zijne beide eerste opvolgers in dien titel een jaargeld van tweeduizend ponden sterling, als bewijs van nationale erkentelijkheid, toe te leggen, is gisteren, met eene meerderheid van honderd vijf en negentig tegen drie en veertig stemmen, in het lagerhuis doorgegaan.

Uit ministeriële mededeelingen in dat huis is gebleken, dat de wet op de Iersche kiezerslijsten den 22sten dezer het onderwerp der behandeling zal uitmaken.

— De beroemde genees- en heelkundige, sir *Astley Cooper*, is alhier overleden. Men begroot zijne nalatenschap op een half millioen ponden sterling.

FRANKRIJK.

Parijs, 15 febr. Terwijl de gouvernements-bladen verklaren, dat er van wege het Engelsche gouvernement niet het geringste aanzoek is gedaan tot het hervatten der onderhandelingen, wegens het tractaat met Frankrijk, ontvangen wij brieven uit Londen, mededeelende, dat het Engelsche ministerie zich voorstelt, aan het parlement eene vermeerdering te vragen in het tarief der inkomende regten, voor eenige Fransche koopwaren. Dit besluit, voegt men in den brief er bij, schijnt genomen ten gevolge van het van den heer *Guizot* ontvangen antwoord op het aanzoek tot beeindiging der handelsaangelegenheden, sedert vele jaren tusschen de beide natiën aanhangig.

† *Parijs, 16 febr.* De vervolgingen tegen de drukpers houden hier algemeen de publieke meening bezig. Behalve het *Journal des Débats* hebben alle dagbladen, zelfs *la Presse*, zich tegen dezen maatregel verklaard. Tot nog toe heeft het eerstgenoemde dagblad gezwegen, doch was eindelijk tegen wil en dank genoodzaakt, de hem van de oppositiebladen toegeworpen handschoen op te nemen. Nu zoekt hetzelve in een lang en breedvoerig artikel te betoogen, dat het land meer van de drukpers als deze van het gouvernement te vreezen heeft. Ook de kamer der pairs heeft zich in hare waardigheid beleedigd gevoeld en heeft den *National* voor hare regterstoel gedagvaard. Dit ligchaam was eindelijk der spotternijen en schimpredenen moede, welke men zich zoowel in als buiten de kamer tegen hetzelve veroorloofde. Wie kent niet de geestrijke statistieke bijzonderheden, die een harer leden in haar midden gaf?

De debatten over het ontwerp van wet aangaande de bevestiging van Parijs hebben gisteren in de kamer der pairs eenen aanvang genomen. Van 7 bureaux zijn 4 tegen en 3 voor hetzelve, doch hoopt men, dat niettegenstaande alle kuiperijen, bijzonder van den kant van graaf *Molé*, de uitslag ook hier ten voordeele van de wet zijn zal.

Nog altijd is men over het behoud van den vrede onzeker; de krijgstoerustingen in Duitschland maken eenen diepen indruk op de bevolking, vooral daar men algemeen gelooft, dat lord *Palmerston* al meer en meer de vreemde mogendheden tegen Frankrijk innemt en eene volmaakte isoleering van deze magt bedoelt. Het ergste van de zaak is, dat men te Londen de versterking van Parijs als een [illegible] beschouwt, die op den tegenwoordigen toestand betrekking heeft. Maar kan het ministerie toegeven, kan het het principe van den gewapenden vrede opgeven? Aangaande de buitenlandsche staatkunde neemt voor dit oogenblik de oppositie een stilzwijgen in acht, zoo wel moede van de laatste worsteling in de kamer, als ook in afwachting van de op handen zijnde gebeurtenissen, [illegible] is altijd [illegible]

reed in het kamp te treden. Het is daarom niet een bloot gerucht, indien men van eene combinatie *Guizot-Thiers* spreekt, eene vereeniging met *Molé* is moeijelijk denkbaar.

Bij gelegenheid van het ontwerp van wet over het eigendom van letterkundige werken enz., laten zich nu meer dan ooit stemmen over den nadruk van Fransche werken in vreemde landen hooren. Van alle kanten bestormt men de kamers en den minister met petitiën, en zelfs de eerste mannen in litteratuur en kunst hebben daartoe het voorbeeld gegeven. Het artikel in het handels-tractaat met de Nederlanden, waar van eene nog te bepalen wederzijdsche garantie der zekerheid van het letterkundig eigendom gewag wordt gemaakt, heeft bijzonder de algemeene opmerkzaamheid en tevredenheid verwekt.

Het eskader van den admiraal *Hugon*, hetwelk in de Middellandsche zee kruiste, heeft door de aldaar geheerscht hebbende stormen groote avarijen geleden. Het linieschip *la Marne* heeft ten volle schipbreuk geleden en 52 mannen van deszelfs equipaadje verloren. Drie andere schepen hebben zich naar Cagliari gewend.

De protestatie van Oostenrijk aan het gouvernement van Aargau heeft hier veel opziens gemaakt.

— De *Revue des deux Mondes* van den 15den spant al hare krachten in om het ontwerp betrekkelijk de versterking van Parijs, bij de kamer der pairs eene gunstige opname te doen vinden. »Men zegt — besluit zij — dat de versterkingen van Parijs het niet alleen zijn, die de bezorgdheid onzer buren wekken. Men verzekert, dat na de aanmerkingen van Oostenrijk en Pruissen aangaande onze wapeningen te land, er nu ook van het Engelsche kabinet zijn gekomen opzigtens onze wapeningen ter zee, opzigtens de sterkte onzer marine in de Middellandsche zee. Wonderlijke ongerustheid van wege eene mogendheid, die alle zeeën met hare schepen bedekt, die, zonder schroom, hare vlag laat waaijen op grondgebied, hetwelk haar niet toebehoort, en onbeschaamd van verovering tot verovering overgaat, als bestond er op deze wereld geene andere staten dan Engeland en de landen welke het verslindt! Het antwoord, zegt men, was hetzelfde dat aan de Over-Rijnsche regeringen is gegeven. Frankrijk wapent, omdat het goed vindt te wapenen, en het meester ten zijnent is. Wapent op uwe beurt, zoo het u goeddunkt: wij zullen u volstrekt geene opheldering vragen. Wij hebben volstrekt geene vrees. Eveneens wat Engeland betreft: verdubbele het, des goed vindende, zijne krachten in de Middellandsche zee. Frankrijk heeft het geene aanmerkingen te maken; Frankrijk wacht er ook geene af.”

BELGIE.

Brussel, *16 febr.* De algemeene maatschappij tot begunstiging van de volksvlijt heeft, bij aankondiging van heden, bekend gemaakt, dat zij, willende bevorderen den verkoop van domeinen en tienden, welke zij in Holland bezit, door aan de kapitalisten gelegenheid te geven tot het plaatsen der kapitalen, die zij tot derzelver aankoop mogten bestemmen, besloten heeft, om, te rekenen van den eersten maart e. k. obligatiën uit te geven, aflosbaar in vier, vijf of zes jaren, ter keuze van de nemers, tegen de jaarlijksche interest van $4\frac{1}{2}$ pCt., betaalbaar van drie tot drie maanden, ten kantore der maatschappij, te Brussel, of van hare agenten in de andere steden van het rijk.

Deze obligatiën zullen aangenomen worden in betaling van de koopprijzen der goederen, welke de maatschappij in Holland bezit, en voorts te allen tijde ter aflossing van door de maatschappij op effecten, aandeelen en obligatiën van verschillenden aard gedane voorschotten.

Op den 12den dezer is tusschen het ministerie van binnenlandsche zaken en de Belgische maritime-maatschappij eene overeenkomst gesloten, tot oprigting van eene geregelde dienst met zeilschepen tusschen Antwerpen en Rio-Janeiro en van daar op Valparaiso. Ten gevolge van deze overeenkomst zal van twee tot twee maanden, telkens op den eersten der maand, te beginnen met den 1sten mei e. k, een schip naar Rio-Janeiro afzeilen. Het eerste vertrek derwaarts echter zal plaats hebben op den 15den maart daar te voren. De overtogt zal binnen 30 dagen moeten worden gedaan.

Ingeval de Schelde des winters met ijs mogt bezet zijn, zal het vertrek niet van Antwerpen, maar van Ostende plaats hebben.

— Prins *Esterhazy*, Oostenrijksch gezant te Londen, is met zijn' secretaris en een aanzienlijk gevolg alhier aangekomen.

— Een der dagbladen bevat een' brief uit Luik, dd. 14 februari, waarin het volgende wordt gemeld:

— De liquidatie der zaken van den heer *John Cockerill* heeft de financiers levendig bezig gehouden, en men is het nog niet wel eens over de partij, die men trekken zal van de etablissementen te Seraing, welke in de aanstaande maand ten verkoop zijn aangekondigd. Brengen deze werkplaatsen hunne waarde op, niets is dan eenvoudiger: men zal ze definitief toewijzen. Doch mogten er zich geene gegadigden opdoen, die eenen billijken prijs bieden, dan kan men den koop niet toeslaan, zonder het belang der liquidatie in de waagschaal te stellen.

Men is nagenoeg omtrent het volgende overeengekomen, in het geval, dat er zich geen ernstig de zaak meenend kooper mogt opdoen. Men zou de waarde van het etablissement in aandeelen brengen, en deze aan de geregtigden in verhouding hunner schuldvordering uitreiken. Doch daar het aan alle belanghebbenden welligt niet zou gelegen komen, aandeelhouders te worden, terwijl zij uit de liquidatie geld verwachten, zal ieder schuldeischer, des verkiezende, de opbrengst kunnen ontvangen van den verkoop, door de commissie, van die aandeelen, welke men niet zou willen houden. Door dit middel zou de liquidatie ontslagen worden van diegenen der belanghebbenden, welke niet genegen zijn, de bestaande soort van onverdeeldheid, waarin de schuldeischers zich bevinden, te laten voortduren; en alleen zij zouden geassocieerden worden, die in deze overeenkomst willen toestemmen.

Algemeen is men het eens, dat de etablissementen te Seraing, door een aan hunne belangrijkheid geëvenredigd vlot kapitaal in werking gehouden, eene onuitputbare goudbron zijn, en dat, hadde de schepper van dit reuzenwerk zich bij deze etablissementen alleen bepaald, zijne zaken eenen geheel anderen keer zouden genomen hebben.

De *Precurseur* bevat het volgende: — Wij vernemen, dat het Egyptisch gouvernement aan den handel eene tijding van het uiterste belang heeft doen mededeelen. De pacha van Egypte heeft voortaan alle soort van handel in Egypte vrij verklaard, tegen betaling van het regt van uitvoer van 12 pCt van de waarde. Alleen de katoen-oogst van den jare 1841 blijft daarvan uitgezonderd. In het vervolg echter zal dit artikel gelijk staan met alle andere artikelen. De afschaffing van dit monopolie is nog niet bekend. Wij ontvangen de tijding door buitengewone gelegenheid.

Binnenlandsche berigten.

Amsterdam, *17 feb.* Dezer dagen is alhier overleden de Israëlitische handelaar in paarlen en edelgesteenten *E. J. L. de Vries*, die, bij uitersten wil, de helft van zijn zeer aanzienlijk vermogen aan de armbesturen der onderscheiden godsdienstige gezindheden alhier vermaakt heeft.

's Gravenhage, *15 febr.* Naar men verneemt, heeft Z. M. bepaald, dat op de wegen van Ravestein door Huisseling tot Herpen, en van beide laatstgenoemde gemeenten naar Grave zullen worden gevestigd drie tollen, als één te Huisseling, één ten Zuiden van de groote brug te Herpen, en één op de Graaische straat, onder de gemeente Huisseling.

Verder zoude aan de plaatselijke besturen van Ravenstein, Huisseling en Neerloon en Herpen, vergunning zijn verleend om aan die tolboomen te heffen een door Z. M. daarbij bepaald tolregt.

— De tijdelijke president van den Hoogen Raad van adel is, naar wij vernemen, door Z. M. gemagtigd, om door den heer mr. *A. C. van der Goes*, onlangs benoemd tot lid van den Hoogen Raad van adel, in zijne handen te doen afleggen de eeden voor die functiën voorgeschreven.

— Men schrijft ons, dat door Z. M. zijn benoemd:

Tot ontvanger van 's rijks belastingen te Charlois de heer *van Kouwenhoven*, thans ontvanger te IJsselmonde;

Tot ontvanger te IJsselmonde de heer *van der Min*, thans ontvanger te Bleskensgraaf c. a.

— Aan het plaatselijk bestuur der gemeente St. Maartensdijk is, naar wij vernemen, door Z. M. magtiging verleend tot de heffing eener plaatselijke belasting op de honden.

's Gravenhage, *17 febr.* De Hooge Raad, kamer van strafzaken, heeft gisteren uitspraak gedaan op het beroep in cassatie, ingesteld door den procureur-generaal bij het provinciaal hof van Groningen, tegen een arrest van dat hof, waarbij *E. Meeter* en *J. H. Bolt*, wegens verschillende bedrijven, veroordeeld zijn, en onder anderen eerstgemelde wegens eenige, in het dagblad *de Tolk der Vrijheid* geplaatste stukken; zijnde, gelijk men weet, ook de veroordeelden tegen dat arrest in cassatie gekomen.

Het uitgesproken arrest komt *hoofdzakelijk* hierop neder.

De Raad heeft zoo wel de middelen tot cassatie, aangevoerd door den procureur-generaal bij het provinciale hof van Groningen, als door de beide veroordeelden, *verworpen* en het arrest van dat hof in allen deele *bevestigd*.

Ten aanzien der middelen van den procureur-generaal heeft de Raad, onder anderen overwogen:

I. Wat aangaat de beweerde schending van artikel 206, 210 en 211, in verband met artikel 227 en 247 Wetboek van Strafvordering, doordien het hof zich nopens het al dan niet bewezene der daadzaken niet zou hebben uitgelaten, enz. A. dat de vrijspraak van *A. Sonius* in verband moet worden beschouwd met de in het eerste vonnis voorkomende daadzaken, dat men besloten had, een dagblad, onder den titel van *Tolk der Vrijheid* het licht te doen zien, waarvan *E. Meeter* de verantwoordelijke redacteur en *J. H. Bolt* de drukker en uitgever zou zijn; dat dit blad werkelijk later zoodanig uitgegeven en in het licht verschenen is; en dat, wanneer men de uitvoerige overwegingen omtrent de daadzaken, in het vonnis van den eersten regter vervat, nagaat en met de feitelijke beslissing van het hof vergelijkt, het alsdan blijken zal, dat het arrest de daadzaken voldoende inhoudt en er te dezen geen verzuim in de vormen heeft plaats gehad; — B. dat, wat aangaat de vraag of *J. H. Bolt sciemment* heeft gehandeld, hetgeen de procureur-generaal meent, dat uitdrukkelijk in het arrest had moeten worden beslist, de regter in hooger beroep te regt heeft uitgemaakt, dat, daar de auteur hier bekend was en de drukker nooit aansprakelijk is, het onverschillig is, hoe de drukker gehandeld heeft; — C. dat, wel is waar, het *ontslag van alle regtsvervolging* van *Bolt* en van *Sonius*, als medepligtigen, had behooren te zijn uitgesproken, en geene *vrijspraak* in het arrest had behooren vervat te zijn, en zulks op grond van artikel 210 van het wetboek van strafvordering; dat de regter in hooger beroep het onderscheid, in dat artikel vervat, derhalve niet in acht genomen heeft, maar dat dit geene reden oplevert, om uit dien hoofde het arrest te vernietigen.

II. Ten aanzien van de beweerde schending van artikel 222 alinea 1, Wetboek van Strafregt, door dat artikel niet toe te passen op beleediging in *geschrifte*; dat artikel 222 alleen gewaagt van beleediging *door woorden*, dat de strafwet strikt moet worden toegepast, en dat de uitdrukking *door woorden*, niet tot *geschriften* kan worden uitgelegd; dat door dit artikel in casu buiten toepassing te verklaren, het provinciale hof in geenen deele de wet geschonden, maar integendeel juist toegepast heeft.

III. Betrekkelijk de beweerde schending van art. 4 van het vorstelijke besluit van 24 januari 1814, in verband met art. 59 en 60 *Code Pénal*; dat men zich hierbij wel herinneren moet, dat er overeengekomen was, dat *E. Meeter* de verantwoordelijke schrijver en *J. H. Bolt* de drukker en uitgever van het dagblad de *Tolk der Vrijheid* zou zijn; en dat hier dus de regtsvraag geldt, of, bij het bekend zijn en de tegenwoordigheid des schrijvers, de drukker, uitgever en verspreider evenzeer verantwoordelijk zijn? Dat men zich, bij de oplossing dier regtsvraag, niet alleen beroepen of gronden kan op het besluit van 24 januari 1814, welke toch niet onder vigueur der grondwet is ontworpen, en welks bepalingen alzoo geacht kouden worden minder met de grondwettelijke voorschriften overeen te stemmen; dat art. 225 der grondwet behoort te worden toegelicht en uitgelegd door de bepalingen der wet van 25 september 1816, tot vaststelling van straffen voor hen die vreemde mogendheden beleedigen, welke wet toch na de invoering der grondwet is tot stand gebragt; dat bij art. 2 dier wet uitdrukkelijk bepaald wordt, dat de drukkers, uitgevers, uitventers en boekverkoopers alleen aansprakelijk zullen zijn, voor zoo verre zij den schrijver niet zullen kunnen aanwijzen, met zoodanig gevolg, dat de laatstgemelde niet alleen in handen der justitie g raken, maar van het gepleegd misdrijf in regten kunne worden overtuigd, en alzoo bestraft; dat uit deze bepaling kan worden afgeleid, dat de strekking en de beteekening van art. 225 der grondwet is, dat wanneer de schrijver bekend is, hij alleen de verantwoordelijke persoon is en geenszins de drukker, uitgever en verspreider; dat hieruit volgt, dat aan art. 4 van het vorstelijke besluit van 24 januari 1814, deszelfden zin moet worden gehecht, en dat de wet door het provinciale hof niet is geschonden.

Mitsdien heeft de Raad al de middelen tot cassatie, door den procureur-generaal bij het provinciaal hof van Groningen aangevoerd, ongegrond verklaard.

Nopens de middelen tot cassatie, van de zijde der veroordeelden aangevoerd:

I. Dat het in het aangevallen arrest *de facto* is beslist, dat er in eene zuur- en wafelkraam in het openbaar en boosaardiglijk bij herhaling is geroepen: *Weg met den koning! weg met den koning van Holland! Leve de republiek!* Dat door die kreten de persoon des konings boosaardiglijk en in het openbaar is gesmaad en gehoond, en de regter mitsdien art. 1 der wet van 1 juni 1830, met alle juistheid op de veroordeelden heeft toegepast.

II. Dat, wat aangaat het honen en lasteren van de waardigheid en het gezag des konings in eenige artikelen, voorkomende in dagblad *de Tolk der Vrijheid*, het in facto is beslist, dat in de artikelen nopens de herziening der grondwet, en meer bijzonder in dat betrekkelijk de koninklijke boodschap, waarbij de vijf eerste ontwerpen tot dat einde, aan de Tweede Kamer werden aangeboden, die boodschap wel vragenderwijze als schandelijke leugentaal wordt voorgesteld, maar dat men in nommer 18 en 19 van den *Tolk*, in de stukken, getiteld: *Knevelarijen*, nog verder gaat en mededeelt, dat de grondwet door de hooge regering dagelijks wordt verkracht; dat het uitgemaakt is, dat *E. Meeter* schrijver dier artikels is; dat de verklaring, dat eenig stuk, van wien dan ook afkomstig, logentaal bevat, reeds honend en beleedigend is voor dengenen, die verondersteld wordt, zich aan die logens te hebben schuldig gemaakt; maar dat die veronderstelling zeker honend en beleedigend is wanneer dezelve plaats vindt ten aanzien der schending van de grondwet en men openlijk beweert, dat deze schending door den persoon des konings heeft plaats gehad; dat het toch de koning is geweest, die, naar de grondwet, de ontwerpen bij eene boodschap aan de Kamer heeft ingezonden, en dat, door die boodschap voor logentaal te verklaren, men alzoo den persoon des konings hoont; dat, wel is waar, de woorden *Hooge Regering* in de vervolgde artikels gebruikt zijn, maar dat de hoon desniettemin den persoon des konings is aangedaan, daar de *Hooge Regering des lands*, volgens de grondwet, door den koning wordt uitgeoefend, dat de begane hoon het kenmerk draagt van *boosaardiglijk* en *in het openbaar* te zijn geschied; dat alzoo alle de, bij de wet, gevorderde omstandigheden bestaan; en dat derhalve de wet met alle juistheid is toegepast.

III. Dat, wat aangaat de beweerde schending van artikel 4 der wet van 16 mei 1829, door de toepassing van artikel 3 der wet van 1 juni 1830 op de artikelen, betrekkelijk de stukken, nopens de herziening der Grondwet, voorkomende in den *Tolk der Vrijheid* (daar in die stukken de verbindende kracht der wetten aangerand of tot ongehoorzaamheid van dezelve aangespoord zou zijn) het betoog, dat de grondwet dagelijks door de hooge regering wordt geschonden, en dat het volk derhalve ook niet meer aan die grondwet en aan die regering gehouden zou wezen, geplaatst in een dagblad, dat werkelijk uitgegeven en verspreid is, daarstelt eene openbare en boosaardige aanranding van de verbindende kracht der wetten, en dat de strafwet op dat betoog met juistheid is toegepast.

IV. Wat aangaat de verkrachting van art. 22 Wetboek van strafvordering, in verband met art. 367 Wetboek van strafregt en art. 4 der wet van 16 mei 1829, vooral omdat [illegible] vervolging ter zake van hoon of laster zonder [illegible] klagten der beleedigde partij mag plaats hebben, [illegible] beoordeeling der handelingen van de openbare [illegible] is veroorloofd, en omdat het geschrevene [illegible]meester van Ten Boer geenszins het wanbedrijf [illegible] in dezen zin, der wet zou daarstellen; heeft de Raad [illegible], dat in de nos 18 en 19 van het dagblad *de Tolk der Vrijheid* den gemelden burgemeester wordt verweten, dat hij eenen persoon op eene schandelijke, wreedaardige en wederregtelijke wijze heeft vervolgd, zonder dat hij, die zulks ternederstelde, daarvan het wettige bewijs heeft kunnen bijbrengen; dat een burgemeester is eene openbare gestelde magt en dat hoon en laster, tegen dezen begaan, naar luid van art. 22 Wetboek van Strafregt, door het openbaar ministerie, ook zonder aanklagte der beleedigde partij kan worden vervolgd: dat hetgene men den burgemeester heeft verweten, hem aan de haat en verachting zijner medeburgers zou blootstellen, doch men in het leveren van het wettelijke bewijs voor de waarheid van het aangevoerde in gebreke is gebleven; dat men zich derhalve wel degelijk heeft schuldig gemaakt aan het wanbedrijf van laster; dat, wel is waar, art 4 der wet van 16 mei 1829 vrijlaat de beoordeeling der handelingen der openbare gestelde magten, maar dat dit regt steeds ondergeschikt blijft aan de bepaling van art. 225 der grondwet, volgens welke ieder verantwoordelijk blijft voor hetgeen hij schrijft, drukt, uitgeeft of verspreidt; dat de beoordeeling moge vrijstaan, doch dezelve ondergeschikt blijft aan de bepalingen der strafwetten en afhankelijk wordt van het daarbij ongeoorloofde en strafbaar gestelde, enz.

Op alle deze gronden heeft de Hooge Raad beslist, dat noch de conclusiën van het openbaar ministerie, noch die der requiranten, kunnen worden aangenomen, en heeft de Raad de middelen, van beide zijden voorgedragen, *verworpen;* zullende de kosten, op de voorziening in cassatie van den procureur-generaal gevallen, gedragen worden door den staat; terwijl de requiranten veroordeeld zijn in de kosten, op hunne voorziening in cassatie gevallen.

— Het heeft Z. M. behaagd vast te stellen, dat de bepalingen, vervat in het tweede lid van het koninklijk besluit van 27 maart 1825, n°. 126, en in het besluit van 30 september 1828, n°. 115, betreffende de oplegging, ten behoeve van 's rijks schatkist, van eene jaarlijksche uitkeering van vier ten honderd van de huurwaarde der onroerende goederen, in de doode hand overgaande, buiten verder gevolg zullen worden gelaten, en dat voortaan ook aan de tot hiertoe, uit krachte van die besluiten, opgelegde verpligting tot uitkeering der vier ten honderd geen verder gevolg zal worden gegeven. Naar aanleiding hiervan, zijn de gemelde besturen uitgenoodigd, om ook de administratiën van armen-, gods- of weeshuizen, diakoniën, kerken en andere dergelijke publieke gestichten of instellingen van liefdadigheid, welke de zaak zou mogen aangaan, van het vorenstaande te willen onderrigten: kunnende alsnu al de voorschriften, *nopens dit onderwerp* bestaande, *als vervallen* worden beschouwd; terwijl geene invorderingen, ter dezer zake, meer zullen plaats hebben, zoowel ten aanzien van het toekomende, als met betrekking tot hetgeen, voor het verledene, nog niet mogt zijn betaald. Intusschen zijn al de bepalingen, inzonderheid die nopens den tijd, binnen welken behoort aangevraagd te worden de vereischte magtiging tot aanvaarding van goederen, in de zoogenaamde doode hand overgaande, in stand gebleven.

— Z. M. heeft onlangs de plaatselijke en andere besturen ontheven van de bepaling van het koninklijk besluit van 8 januari 1825, volgens welke van de commissorialen, welke niet binnen de drie maanden kunnen worden aangezuiverd, voor het verstrijken van dien termijn, aan Z. M. opgave moet geschieden. Z. M. heeft hen tevens doen aanbevelen, om alle zaken, steeds zoo veel mogelijk, *terstond* af te doen, en in alle gevallen, binnen veel korteren tijd dan drie maanden. — Dienvolgens zijn de besturen in dit gewest uitgenoodigd, om in het vervolg de stukken, welke door den gouverneur, ten fine van onderzoek of van consideratiën en advies, aan de besturen mogten worden toegezonden, steeds met den meest mogelijken spoed te behandelen en dezelve, ten ware een andere termijn op het renvooi mogt zijn uitgedrukt, uiterlijk binnen den tijd van veertien dagen, met hun antwoord aan den gouverneur terug te zenden, terwijl, wanneer zulks in bijzondere gevallen, om zeer afdoende redenen, volstrekt onmogelijk mogt wezen, daarvan, voor het verstrijken van dien termijn, in tijds aan den gouverneur zal moeten worden kennis gegeven, ten einde, naar gelang van omstandigheden, het vereischte uitstel kunne verleend of bij het algemeen bestuur aangevraagd worden.

— Wij vernemen dat Z. M. den heer *G. Lulofs* eervol ontslag heeft verleend als luitenant-kolonel, commandant der dienstdoende schutterij te Zutphen.

— Wij vernemen, dat op het drietal voor de betrekking van een' regter plaatsvervanger in de regtbank te Arnhem, opengevallen door het overlijden van den heer *van Eck* door die regtbank zouden zijn geplaatst: mr. *H. J. Kronenberg*, procureur, mr. *W. H. Taaij*, notaris, en mr. *P. C. A. C. Reigersman*, advokaat te Arnhem, met bijvoeging, dat, zoo, door de benoeming van een' hunner tot vervulling van de mede bestaande vacature, door het vertrek van mr. *C. F. J. F.* baron *Hackfort van ter Horst*, naar Nijmegen, een dier heeren van de nominatie mogt afvallen, dezelve aangevuld zou worden met mr. *D. Weerts*, advokaat te Arnhem.

(*Avondbode*)

's Gravenhage, 18 febr. Gisteren avond heeft er een luisterrijk gecostumeerd bal bij Z. K. H. den prins *van Oranje* plaats gehad.

— Z. M. heeft dezer dagen den heer *A. de Goozenbach* benoemd tot ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw. Dezelve was namens het Zwitsersche bondgenootschap belast geweest met het onderhandelen over de dezer dagen bekend gemaakte, onlangs geslotene overeenkomst tusschen ons land en Zwitserland, ter bevordering der wederkeerige betrekkingen van handel en verkeer.

— Heden is voor het provinciale geregtshof van Holland de zaak van *G. W. Vervloet* c. s. voortgezet. Bij de verhooren der zuster en nicht van dien hoofdbeschuldigde hebben zij weder alle schuld op dezen geworpen.

Groningen, 15 febr. De wetenschappen in het algemeen en onze hoogeschool in het bijzonder, hebben heden morgen een verlies ondergaan, door het overlijden van den hooggeleerden heer *S. Stratingh Ez.*, professor in de faculteit der wis- en natuurkunde, ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw, en alom bekend door zijne talrijk verspreide geschriften.

ARNHEM, 18 Februari.

In een artikel over Nederland gewaagt de Augsburger *Allgemeine Zeitung* ook van de weigering des heeren LUZAC om zijne benoeming tot staatsraad in werkelijke dienst aan te nemen. Zij zegt: »De *Arnhemsche* »*Courant* van het *gerucht* der weigering sprekende, »laakt den heer LUZAC deswege; en zulks om reden »dat een man als LUZAC, in omstandigheden als de te»genwoordige, ook het gewigt van zijn' naam aan de »regering schuldig is. Deze uitdrukking is veelbeteeke»nend. De partij der *Arnhemsche Courant*, welligt »niet in getal, maar in gewigt aanzienlijk, beschouwt »dus eene verandering van regeringsstelsel als zeker, en »de zuurzoete gezigten (*sauersüszen Mienen*) welke de »Amsterdamsche bladen daarbij zetten, schijnen deze »onderstelling te bevestigen.” — Wij moeten doen opmerken dat wij in ons nommer van den 6den dezer schreven: »Er wordt gezegd dat de heer LUZAC voor »zijne benoeming tot lid van den raad van state zou »hebben bedaukt. Wij hopen dat dit gerucht zich niet »bevestigen zal. *Althans, indien* Z. M. eene gewenschte »regering wil organiseren, zouden wij den heer LUZAC »in overweging geven of hij daarin eene plaats weige»ren mag? De heer LUZAC heeft haar niet alleen de »ondersteuning van zijne talenten, maar ook van zijnen »naam bij te zetten.” — Men ziet dat wij de weigering des heeren LUZAC nog niet *laakten* (om niet over het woord te chicaneeren) maar *laken zouden*, INDIEN Z. M. eene gewenschte regering wil *organiseren*. En men weet dat wij daaronder verstaan een *geheel stelsel van regering*, een *zamenhangend geheel*, gelijk thans nog geenszins bestaat, en waartoe allereerst de aftreding der oude ministers zou worden gevorderd. In ons nommer van 10 februari kwamen wij dan ook terug op de benoemig van den heer LUZAC en zijne weigering; en wij lieten ons toen onbewimpeld en uitvoerig in bovengemelden zin uit.

Wat overigens aangaat de door sommigen vermeende tegenstrijdigheid van het lidmaatschap der Kamer en dat van den raad van state, wij kunnen dezelve volstrekt niet inzien. De ware belangen van volk en vorst zijn dezelfde; men kan ze voorstaan zoo wel in den raad van state als in de Kamer. Intusschen heeft Z. M. thans weder eene nieuwe keuze tot lid van den staatsraad gedaan, die groote toejuiching schijnt te verdienen. De heer FOCKEMA maakte zich weleer in de Kamer een zeer schoonen naam.

Doch zal nu de heer FOCKEMA zijne benoeming aannemen? Toen de edele man voor het lidmaatschap der Kamer bedankte, deed hij het omdat hij niet langer *vruchteloos* raadsman wilde zijn. Zal hij thans in een bloot *adviserend* kollegie willen treden, als de uitvoering aan ministers, wier bestuur hij zoo herhaaldelijk afkeurde, toevertrouwd blijft?

De eerste raad welke de heer FOCKEMA den koning zou moeten geven, zou ontwijfelbaar dezelfde zijn welke de heer LUZAC aan Z. M. gaf: *Sire, ontsla de ministers der vorige regering.* En indien de koning meent dien raad niet te moeten aannemen, kan men dan verlangen dat de raadsman voortga met *vruchteloozen* raad?

Hoe kan men verlangen dat mannen als LUZAC en FOCKEMA, die de vorige regering schier [illegible] bestreden, bedieningen aannemen der [illegible], eerste dienaren dezelfde zijn welke het [illegible] achteruit hebben doen gaan?

— Al de bekommeringen, [illegible] der rivieren dezer dagen aanleiding [illegible], zijn gelukkiglijk ten einde. Bij het voortdurende [illegible] weder, zijn de aangewende pogingen om den in nood verkeerenden dijk te Heteren te behouden, met den besten uitslag bekroond geworden, en toen in den namiddag van den 17den dezer de ijsdammen losbraken en de rivier eenen vrijeren afloop verkreeg, was spoedig alle gevaar geweken. Ook daar waar elders, hetzij op de Waal of den Neder-Rijn en IJssel vrees voor rampen bestond, is die vrees, gelooft men, thans geweken, en met opgeruimde harten ziet men de naderende lente te gemoet.

Mengelwerk.

Bela.

Uit de papieren van eenen Russischen officier aan gene zijde van den Kaukasus.

(Uit het Russisch van MICHAEL LERMONTOFF*, naar het Duitsch van* K. A. VARNHAGEN VON ENSE.*)*

(Vervolg van n°. 34.)

Den volgenden dag zond hij terstond eenen bode naar Kislar, om verscheidene inkoopen te doen: eene menigte van allerlei Persische stoffen werd er aangeschaft; het is niet op te noemen, wat niet al.

» Wat dunkt u, MAXIM MAXIMITSCH," zeide hij, mij de geschenken toonende: » Zal de Aziatische schoone tegen zulk eene batterij stand houden?"

— Gij kent de Tscherkessinnen niet, hernam ik: zij zijn volstrekt niet, zoo als de Grusinerinnen, of de Tartarinnen, aan de overzijde van den Kaukasus, — zoó zijn zij in het geheel niet. Zij hebben hunne eigene wijs, zij zijn geheel anders opgevoed. — GRIGORIE ALEXANDROWITSCH lachte, en floot bij zich zelven een marsch.

— Doch het bleek, dat ik gelijk had: de geschenken werkten maar ten halve: zij werd vriendelijker, vertrouwelijker, maar dat was ook alles; zoodat hij eindelijk tot het volgende middel besloot. Eens op een morgen liet hij zijn paard zadelen, kleedde zich als een Tscherkessier, wapende zich, en ging naar haar toe.

» BELA!" zeide hij: » gij weet hoe zeer ik u bemin. Ik besloot u te schaken dewijl ik dacht dat gij mij zoudt beminnen, als gij mij hadt leeren kennen; ik heb gedwaald! — vaarwel! alles wat ik bezit is voor u: — zoo gij wilt, keer naar uwen vader terug, — gij zijt vrij. Ik heb mij tegen u vergrepen, en moet mij bestraffen; vaarwel, ik ga — waarheen? — ik weet het zelf niet! Welligt zal ik spoedig mijnen kogel vinden, of een schaska-houw: gedenk dan aan mij, en vergeef mij."

— Hij keerde zich om, en reikte haar de hand tot afscheid toe. Zij vatte de hand niet aan, zij zweeg. Achter de deur staande, kon ik haar gezigt zien: en ik had medelijden met haar, zoo was haar lief gelaat met eene doodsbleeke kleur overdekt! Geen antwoord hoorende, deed PETSCHORIN eenige schreden naar de deur: hij beefde, en — zal ik het zeggen? — ik geloof dat hij werkelijk van zins was in ernst te volvoeren, wat hij in scherts gezegd had.

Zulk een menschenkind was hij, de hemel weet het! Maar naauwelijks had hij de deur aangeraakt, of zij sprong op, begon te snikken, en viel hem om den hals. — Zoudt gij het gelooven? Ik, achter de deur staande, begon ook te weenen; namelijk, niet dat ik werkelijk weende, maar zoo . . onnoozelheid."

De kapitein zweeg eene poos.

— Waarlijk," voer hij voort, zijnen knevel strijkende, » ik beken dat het mij smartte, nooit zoo door eenige vrouw bemind te zijn.

» En was hun geluk van duur?" vroeg ik.

— O ja: zij bekende ons, dat PETSCHORIN, van den dag af aan dat zij hem het eerst gezien had, haar dikwijls in den droom was verschenen, en dat nog nooit een man zulk eenen indruk op haar gemaakt had. Ja, zij waren gelukkig.

» O hoe jammer!" riep ik onwillekeurig uit. Inderdaad, ik had op eene tragische ontwikkeling gerekend, en plotseling werd mijne hoop zoo onverwachts te leur gesteld.

» Maar hoe is het mogelijk," ging ik voort, » dat haar vader er niet achter kwam, dat zij bij u in de vesting was."

— Het scheen wel dat hij argewaan had; maar na eenige dagen hoorden wij reeds, dat de oude dood was. Dat was zoo gekomen. . . . .

Mijne opmerkzaamheid werd op nieuw opgewekt.

— Ik moet u zeggen, dat KASBITSCH niet anders dacht, of ASAMAAT had, met weten van zijn' vader, hem dat paard ontroofd, — ten minste vermoed ik dat. Nu loerde hij eens op den weg, ongeveer drie wersten achter de woning van den vorst; de oude keerde van een vergeefsch zoeken naar de dochter terug; zijne Usdenen (gevolg van leenmannen) waren wat achter gebleven, — het was in de schemering, — en hij reed diepgeestig, stapvoets, toen KASBITSCH plotseling, als eene kat, van onder eene struik opvloog, achter bij hem op het paard sprong, hem met een' dolksteek op den grond wierp, de teugels greep, — en ijlings weg rende! — Eenige Usdenen zagen alles van eenen heuvel aan; zij zetteden hem hevig na, maar de vervolging was te vergeefs.

» Hij stelde zich schadeloos voor het verlies van het paard, en wreekte zich," — zeide ik om het gevoelen van mijnen reisgezel uit te lokken.

— Waarlijk, op hunne wijs, zeide de kapitein, had hij volmaakt gelijk.

Ik moest hier onwillekeurig aan de geschiktheid der Russen denken, om zich te schikken naar de zeden der volken, waarmede het toeval hen in aanraking brengt: ik weet niet, of deze eigenschap des gemoeds lof of berisping verdient, — in alle geval toont zij eene ongeloofelijke buigzaamheid van karakter, en een helder, gezond menschenverstand, dat overal het kwade vergeeft, waar het daarvan de noodzakelijkheid inziet, of de onmogelijkheid om het te weren.

Onverwijld was de thee uitgedronken; de reeds lang voorgespannen paarden stonden half bevroren op de sneeuw; de maan verbleekte in het westen, en was gereed achter hare zwarte wolken neder te duiken, die op de verre bergtoppen hingen als de lappen van een verscheurd gordijn. Wij traden uit de hut; tegen de voorspelling van mijnen reisgenoot aan, helderde het weder op en beloofde eenen stillen morgen: de rijen sterren daalden met hunne wonderlijke beelden onder den verren horizon, en de eene na de andere verdween in dezelfde mate, als de bleeke schemering van het Oosten zich op het violetkleurige hemelgewelf uitgoot, en allengs de steile met maagdelijke sneeuw bedekte berghelligen verlichtte. Regts en links gaapten zwarte geheimzinnige afgronden, en nevelen, die zich als slangen in één wonden en oprolden, kropen over de naburige rotsen, alsof zij de nadering des dags voelden en ontvloden.

Aan den hemel en op aarde was alles stil, als in het hart des menschen bij het morgengebed; uit het Oosten kwam een koele wind, die met de met rijp bedekte manen der paarden speelde. Wij begaven ons op weg; met moeite sleepten vijf slechte merries onze wagens, langs den kronkelenden weg, tegen den Gudberg op; wij gingen te voet achteraan, en legden steenen onder de raderen, zoo dikwijls de uitgeputte paarden stilhielden; het scheen alsof de weg ten hemel voerde, want, zoo ver het gezigt reikte, ging hij steeds berg op, en verloor zich eindelijk in eene wolk, die reeds sedert den vorigen avond op den top van den Gudberg uitrustte: eene gier gelijk, die op buit wacht; de sneeuw kraakte onder onze voeten; de lucht werd zoo dun, dat het ademhalen pijnlijk werd; het bloed stroomde met geweld naar het hoofd, maar tegelijk goot zich in alle mijne aderen een zeker troostend gevoel uit, en zoo hoog boven de wereld te zijn, verschafte mij reeds genoegen, een kinderachtig gevoel; — ik zal het niet loochenen, — maar wanneer wij ons van de banden der zamenleving verwijderen en de natuur naderen, dan worden wij onwillekeurig kinderen: al het slechts aangenome valt van de ziel af, en op nieuw doet zij zich zoo voor, als zij eens geweest is, en waarschijnlijk eens weder worden zal. Hij, wien het als mij te beurt mag vallen, over die berg-woestijnen heen te trekken, en hen langen, zeer langen tijd in hunne wonderlijke vormen te beschouwen, en begeerig de levenwekkende, uit hunne kloven tegenstroomende lucht in te ademen, — zal zekerlijk mijne begeerte begrijpen, zulke betooverende tooneelen over te leveren, te beschrijven, te schetsen. Welnu, wij stegen den Gudberg op, hielden stil, en zagen om: op den berg hing eene blaauwe wolk, en haar koude adem dreigde eenen naderenden storm; maar in het oosten was alles zoo helder en rozenkleurig, dat wij, namelijk de kapitein en ik, de andere zijde geheel vergaten. . . Ja, ook de kapitein: in eenvoudige harten is het gevoel der schoonheid en verhevenheid der natuur honderdmaal sterker en levendiger, dan bij ons, die uit woorden, en van het papier, groote aandoeningen en geestdrift putten.

» Gij zult echter, denk ik, aan deze verheven tooneelen reeds geheel gewend zijn?" zeide ik tot hem.

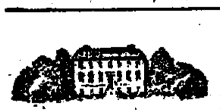
— Waarlijk zelfs aan het fluiten der kogels kan men zich gewennen, namelijk, zich gewennen het onwillekeurige kloppen des harten te verbergen.

» Ik heb integendeel wel gehoord, dat voor vele oude krijgslieden deze muziek zelfs aangenaam was."

— Dat is te zeggen, in zekeren zin is zij ook aangenaam: reeds daarom alleen, wijl het hart sterker klopt. Ziet eens, voegde hij er bij, naar het Oosten wijzende, welk eene streek!

En zekerlijk, zulk een panorama zal mij niet ligt ooit weer worden aangeboden: onder ons lag het Koischaurskische dal, door de Aragua en eenen anderen stroom, als door twee zilveren koorden, doorsneden; een blaauwe nevel streek daarover heen, die voor de warme stralen der morgenzon in de naburige kloven vlugtte; regts en links bergruggen, de eene al hooger dan de andere, die, met sneeuw en struiken bedekt, in alle rigtingen elkander doorsneden en zich uitbreidden; in de verte altijd weder bergen, maar ook zelfs geen twee rotsen die elkander geleken, — en al de sneeuw door een' rooden gloed zoo vrolijk en helder bestraald, — waarlijk, men had hier zijn leven lang willen vertoeven; de zon kwam slechts even boven den donkeren, blaauwen berg te voorschijn, dien ongewone oogen naauwelijks van de dreigende wolk konden onderscheiden; maar op de zon was eene bloedige streep, waarop mijn reisgenoot bijzonder opmerkzaam was. » Ik zeg u," riep hij uit, » dat er nu een storm zal komen: wij moeten ons reppen, of hij zal ons nog op den Kruisberg overvallen. Maakt voort!" riep hij den voerlieden toe. *(Vervolg hierna.)*

Advertentiën.

Tegen 1°. November aanstaande of eerder verlangt men IN KOOP of IN HUUR, zoo nabij mogelijk eene der voorname Steden van *Gelderland* of *Overijssel*, eene BUITENPLAATS, twee of drie bunders groot, daaronder WEIDELAND, met een modern HEERENHUIS, KOETSHUIS en STALLING; vooral in de nabijheid van eene Roomsch-Katholieke Kerk. — Men gelieve zich met *franco* brieven, onder Letter F. te adresseren bij den Boekverkooper *A.* TER *GUNNE*, te *Deventer.*

Met 1°. Mei 1841 te huur.

Een zeer logeabel HEERENHUIS, met daar achter gelegen TUIN, bevattende *acht* keurig net behangen en geplafonneerde KAMERS, KEUKEN, ZOLDER, KELDER, REGEN- en WELWATERS-POMPEN en verdere gemakken, — gelegen op een der vrolijkste Binnen-Singels der Stad *Arnhem.*

Te bevragen bij *M.* VAN *ERKEL.*

Te Huur tegen Mei eerstkomende:

DRIE al of niet gemeubileerde BOVENKAMERS, alleraangenaamst gelegen, en een fraai uitzigt hebbende op de Haven, den Rijn, de Betuwe en de aankomst der stoombooten.

Adres *franco*, onder Letter A, bij den Uitgever dezer.

Te Huur met Mei aanstaande:

een KOETSHUIS en STAL voor *drie* Paarden; te bevragen bij den Uitgever dezer.

UIT DE HAND TE KOOP:

Eene BAROUCHETTE voor *negen* personen, met Knechts zitting, rijk met Koper gemonteerd, zoo goed als nieuw. Te bevragen bij *J. W. STEENKAMP*, Mr. Rijtuigmaker te *Zutphen. Brieven franco.*

† § † Bij den Graaf *J. D.* VAN *RECHTEREN.* te *Zwol*, wordt met 1°. Mei een KOETSIER verlangd, ongehuwd, van de Protestantsche Godsdienst, van voldoende getuigenissen voorzien, van middelbare jaren, nimmer sterkendrank gebruikende, zeer goed kunnende rijden en met paarden omgaan.

† † † Namens Edel Achtbare Heeren CURATOREN DER LATIJNSCHE SCHOLEN alhier, wordt bij deze aan Ouders of Voogden, die mogten verlangen hunne Kinderen of Pupillen de lessen aan genoemde inrigting te doen bijwonen, kennis gegeven, dat de aanvang van den halfjarigen cursus bepaald is op Woensdag den 10den Maart eerstkomende; zullende er tusschentijds geene nieuwe leerlingen kunnen worden toegelaten.

Arnhem, den 18den Februarij 1841.

De Rector der Latijnsche Scholen:
J. K. BADON GHIJBEN.

† † † Er ligt bij mij, acht dagen lang in lossing, eene versch aangekregene Lading beste STEENKOLEN, KAGCHEL- en SMEEGRUIS, welke ik even als TURF, BEUKEN-, DENNEN-, en SCHELHOUT tot civiele prijzen blijf debiteren.

Arnhem, den 19den Februarij 1841.

B. P. HAAS,
Oude Kraan N°. 95
en Pakhuis Walstraat N°. 32

Waterhoogte te Arnhem.

Den 18 Feb. 5 El 5 Palm 4 Duim; gew. 0 Duim; gev. 57 D.

Den 19 Feb. 4 El 7 Palm 0 Duim; gew. 0 Duim; gev. 84 D.

Prijs-Courant der Effecten.

DONDERDAG 18 FEBRUARI.	Laagste koers.	Hoogst. koers.	Koers ten $4\frac{1}{2}$ u.
NEDERL., Werk. Schuld à $2\frac{1}{2}$ pCt.	$49\frac{15}{16}$	50	$49\frac{15}{16}$ a 50
Dito Dito . . » 5 »	$97\frac{5}{8}$	$97\frac{11}{16}$	$97\frac{5}{8}$
Uitgestelde Schuld . . » »			
Kansbiljetten . . . . . *f*	$21\frac{7}{8}$		
Amortisatie-Syndicaat. à $4\frac{1}{2}$ pCt.	$86\frac{3}{4}$	$86\frac{7}{8}$	$86\frac{3}{4}$
Dito Dito . » $3\frac{1}{2}$ »	$70\frac{1}{2}$	$70\frac{3}{4}$	$70\frac{3}{4}$
Handelmaatschappij . » $4\frac{1}{2}$ »	$159\frac{1}{2}$	$159\frac{5}{8}$	$159\frac{5}{8}$
Nieuwe Dito . . . » $4\frac{1}{2}$ »			
Nieuwe Dito 1837 . » $4\frac{1}{2}$ »	$99\frac{3}{4}$		
Oostindische Leening » 5 »	$94\frac{5}{8}$	$94\frac{3}{4}$	$94\frac{3}{4}$
Spoorweg Haarlem . . »			
Aand. Rijn-Spoorweg . » $4\frac{1}{2}$ »			
FRANKR. Inschrijv. G B. » 3 »			
SPANJE. Leening *Ardoins* » 5 »	22	$22\frac{1}{8}$	
Dito onbep. stukk. . » 5 »			
Passive . . . . »	$6\frac{1}{16}$		
Deferred . . . . »			
Fransche Uitgestelde »			
PORTUGAL. Oblig. te Lond. » 3 »			
RUSL. *H.&C.* 1798, 1816. » 5 »	$104\frac{5}{8}$		
Dito 1828, 1829 . . » 5 »	$104\frac{1}{2}$		
Dito 1831, 1833 . . . » 5 »	$97\frac{1}{8}$	$97\frac{1}{4}$	
Oblig. bij *Hope* . . . » 4 »	$87\frac{1}{16}$		
Oblig. te Londen . . . » 5 »			
Dito te Hamburg. . . » 5 »			
Inschrijving in Assign. » 6 »	$68\frac{1}{2}$		
Certific. van dito. . . » 6 »			
POLEN. Aandeel. a fl 300 » *f*			
Dito a fl 500 » »			
OOSTENR. Aand. a fl. 100 » *f*			
Dito a fl 250 . . . . . » »			
Metalliek . . . . » 5 »	$103\frac{1}{4}$		
Dito . . . . » 3 »			
Dito . . . . » $2\frac{1}{2}$ »			
BRAZILIE. Dito dito » 5 »			

Te Arnhem bij C. A. THIEME, Boekdrukker.